

Ina van Zyl*In A Landscape*

1 november – 13 december 2014

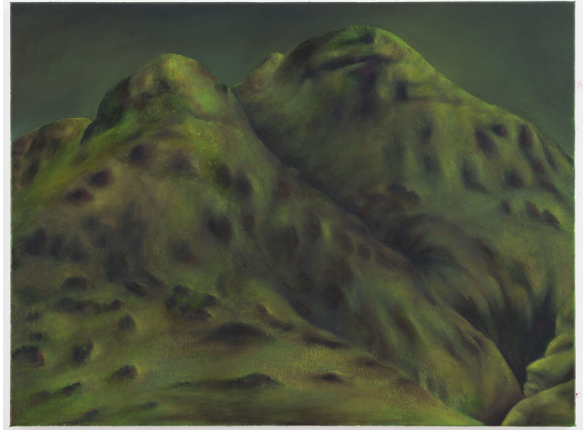
Opening zaterdag 1 november 16 -18 uur

Galerie Onrust | Planciusstraat 7 | 1013 md Amsterdam | nl

www.galerieonrust.nl | t +31 (0)20 420 2219 | info@galerieonrust.nl

woensdag – zaterdag, 13 - 18 uur

en op afspraak

Sphinx, 2014, olieverf op linnen, 60 x 80 cm

De recente werken van Ina van Zyl zijn opnieuw helder, sec en onontkoombaar dichtbij. Een anjer, een glas water, een uitgestrekte voet... Maar ook een portret van haar vader en van een dode mug.

Close-ups van alledaagse beelden: tastbaar, groots en futiel tegelijk, die Van Zyl door haar verleidelijke manier van schilderen met elkaar verbindt. What you see is what you get. Althans... zo lijkt het.

Van Zyl toont deze close-ups in haar nieuwe tentoonstelling *In A Landscape* te midden van kleine landschappen gebaseerd op haar geboorteland Zuid Afrika. Voor het eerst is haar onderwerp nu groter, veel groter, dan het formaat waarop ze het schildert. Ze zoomt uit. Maar ondanks die afstand zit ze het landschap dicht op de huid, bijna letterlijk, waardoor er een merkwaardige spanning ontstaat. Een bergwand wordt pokdalig, een rotsblok zacht en verleidelijk. En de diepe en donkere kleuren zoals in *Sneeuw* (2012) zorgen ervoor dat het landschap zich maar langzaam prijsgeeft.

De landschappen zijn meer dan de weergave van een gebied. Ze houden het midden tussen objectieve weergave en de lading die Van Zyl eraan toekent. Van Zyls werken dwingen steeds opnieuw associaties af. Haar landschappen herinneren aan haar schilderijen van vagina's, borsten en tenen die, ondanks haar registrerende benadering, iets landschappelijks kregen. En, net als de vagina's, borsten en tenen refereren de landschappen zowel aan verlangen als aan kwetsbaarheid.

Van Zyl weet haar onderwerpen – de mug, een glas water – uit hun nietigheid te tillen, door ze – letterlijk – groots en allesomvattend te schilderen. Deze paradox loopt als een rode draad door de hele tentoonstelling die balanceert op de grens tussen alles en niets, tussen leven en dood. *Water* (2014) is niets, doodgewoon water in een Duralexglas en tegelijkertijd de bron van alle leven. In *Fall* klatert het water gulzig van een berg maar het keert ook terug in de titel van het portret van Van Zyls vader: *What are we going to do about water?* *Little Orgasm*, een net ontloken anjer, is zó sensueel geschilderd dat het zindert van leven terwijl de mug, een onbeduidend insect – met zoveel aandacht neergezet – door de titel *Mort* iets monumentaals meekrijgt. Ook *Pulse* (2013) het schilderij van de wulps uitgestrekte voet kantelt hoe langer je kijkt van levenslust naar dood. 'Pulse' als een dans- of loopritme, het toppunt van leven of... 'pulse' als aanduiding van het ontbreken ervan.

Elk beeld is hier van betekenis en doordrongen van een zeer persoonlijke lading. Juist daarom benadert Van Zyl ze objectief en koel, ze wil de kern raken door het persoonlijke ervan weg te schilderen. Zo scheidt ze een universele ervaring. Dat probeert ze zelfs met het minst objectieve beeld dat er is: een zelfportret. Donker en spelend met tegenlicht – "hoe donker kan ik het maken" – zoekt ze objectiviteit in de formele benadering. Maar ondertussen schildert ze zichzelf frontaal, niets ontziend, met grote, wijd opengesperde ogen. Alsof je als toeschouwer recht

door die ogen een blik krijgt op een innerlijk landschap. Op een ander zelfportret, *In A Landscape* (2014) zien we haar liggend. Dat liggende formaat herinnert aan de mug, de voet, en het landschap.....

Maar ook aan het verlangen, het bewustzijn en de stilte die al deze werken met elkaar verbindt.

Mort, 2014, olieverf op linnen, 30 x 50 cm*Little Orgasm, 2014
olieverf op linnen,
40 x 40 cm*